

בש"פ 6197/16 - עופר בוהדנה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6197/16

לפני:
כבוד השופט ח' מלצר
עופר בוהדנה

העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו
(כב' השופט ב' שגיא) מתאריך 12.07.2016, ב-מ"ת
25166-07-15

בשם העורר: עו"ד משה מרוז; עו"ד דוד יפתח

בשם המשיבה: עו"ד שאול כהן; עו"ד אלכסנדרה קרא

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ב' שגיא) ב-מ"ת 25166-07-15, מתאריך 12.07.2016, בגדרה הוחלט כי העורר ישהה במעצר מאחורי סורג ובריח עד תום ההליכים המתנהלים נגדו.

להלן אביא את עיקרי הנתונים הצריכים לעניין.

2. נגד העורר ושבעה עשר אחרים הוגש כתב אישום לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בגדרו יוחסו להם שורה ארוכה של אישומים שעניינם בעבירות שונות על פי חוק המאבק בארגוני פשיעה, התשס"ג-2003 (להלן: החוק) ועבירות משמעותיות נוספות. העורר (שהוא נאשם מספר 12 בכתב האישום) הואשם רק באישום הרביעי מתוך אותם אישומים (להלן: האישום הרביעי), שבגדרו הוא לא הואשם בחברות בארגון פשיעה, אלא נטען כי לקח חלק בביצוע רצח ועבירות שונות במסגרת ארגון פשיעה. לפיכך אפרט כאן רק את הנתונים מהאישום הרביעי הרלוונטיים להכרעה בענייננו.
3. בתמצית, על פי האמור בכתב האישום, בתקופה הרלבנטית לכתב האישום הנאשמים בפרשהומעורבים נוספים פעלו במסגרת של "ארגון פשיעה", כהגדרתו בחוק (להלן: הארגון). עוד על פי כתב האישום, בין הארגון לבין זאב רזנשטיין, שהיה באותו זמן מחוץ לכלא (ובינתיים נשפט ונעצר (להלן: רזנשטיין)) - פרץ סכסוך.
4. על פי האמור באישום הרביעי, על רקע הסכסוך הנ"ל, ולאחר כישלון ניסיון החיסול של רזנשטיין (שהוא מושא האישום השלישי, אשר לא יוחס לעורר) -הארגון וחבריו המשיכו באיסוף מידע אודות תנועותיו ושגרת יומו של רזנשטיין, זאת, על פי הנטען, בהנחייתו של הנאשם 1, וכדי למצוא שעת כושר נוספת בה יוכלו להביא למותו של רזנשטיין.
5. על פי האישום הרביעי, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה - בין התאריכים 17.11.2003 ו- 19.11.2003, הנאשמים 1, 2, 4 ושני עדי מדינה: א.ג. ו-י.א. נועדו וקשרו קשר לגרום למותו של רזנשטיין. על פי הנטען באישום הרביעי בשלב מסוים חבר אליהם גם הנאשם 3, ויחד הם תכננו לגרום למותו של רזנשטיין במשרד להמרת מטבע, אותו הוא נהג לפקוד באופן קבוע (להלן בהתאמה: תכנית החיסול ו-הצ'ינג'). בהמשך, על פי סעיף 5 לאישום הרביעי, הנאשמים 9-14, שבכללם העורר, קשרו קשר יחד עם עדי המדינה ש.כ. ו-ה.צ, על דעת הנאשם 1, להוציא לפועל את תכנית החיסול, וזאת באמצעות מטען חבלה רב עצמה (להלן: המטען), שיונח על גג הצ'ינג' (להלן: סעיף 5 לאישום הרביעי).
6. בסעיף 6 לאישום הרביעי נטען עוד כי בתאריך 20.11.2003, בשעות הערב, בהמשך להוראותיו של הנאשם 1 - נסע ש.כ, בלווית העורר ונאשמים 13 ו-14, לביתו של ה.צ כדי לשוחח עימו אודות המטען שהוא התבקש להכין, שנועד לשמש, על פי הנטען, להמתתו של רזנשטיין.
7. באישום הרביעי נטען עוד כי כחודש עובר לתאריך 11.12.2003 - במסגרת הקשר ולשם קידומו - פנה ש.כ לנאשם 9 בידעתו של הנאשם 1 ובשליחותו, וביקש לקבל ממנו שלט להפעלת המטען שנועד לשמש להמתת רזנשטיין. בהמשך לכך נטען כי ש.כ והנאשם 9 נועדו עם ה.צ לצורך הכנת המטען. עוד על פי האישום הרביעי, למחרת הפגישה, על פי בקשתו של ה.צ וכפי שסוכם מבעוד מועד בינו לבין ש.כ והנאשם 9, ועל דעתו של הנאשם 1, הונח סמוך לביתו של ה.צ תיק שהכיל, על פי הנטען, אמצעי לחימה שנועדו להרכבת המטען. לאחר קבלת התיק הנ"ל נטען כי ה.צ הכין את המטען, והכניס אותו לקופסת קרטון. בסיום הרכבת המטען - הנאשמים 10 ו-11, ששהו בביתו של ה.צ קיבלו את המטען מה.צ, ועל פי הנטען בסעיף 11 לאישום הרביעי - בשלב מסוים הם העבירו את המטען לידיו של הנאשם 13, שהגיע לאסוף אותו בשליחותו של ש.כ (להלן: סעיף 11 לאישום הרביעי).

8. בנוסף לאמור לעיל בסעיף 12 לאישום הרביעי נטען כי במועד שאינו ידוע למאשימה עובר לתאריך 11.12.2003, במסגרת תכנית החיסול ועל דעת נאשם 1, המטען הונח על גג הצ'ינג', בידי העורר ואדם נוסף בשם שלומי וזאנה ז"ל (שבין לבין מצא את מותו) (להלן: ואזנה), ובסיוע של עד המדינה ש.כ, במטרה לגרום למותו של רוזנשטיין. עוד נטען כי כשבועיים לאחר מכן – ש.כ יצר קשר עם ה.צ וטען כי המטען איננו תקין, והשניים סיכמו כי המטען יוחזר לה.צ כדי שהוא יוכל לבדוק אותו ולתקנו במידת הצורך. על פי הנטען, המטען הוחזר לה.צ, אשר תיקן אותו (להלן: המטען המתוקן).

9. על פי סעיף 14 לאישום הרביעי נטען כי, בהמשך לאמור לעיל – ש.כ התקשר לה.צ ומסר לו כי יגיע אדם לאסוף את המטען המתוקן, וסמוך לאחר מכן הגיע הנאשם 13 לביתו של ה.צ כשהוא רכוב על אופנוע. לאחר שהמטען המתוקן נמסר לנאשם 13 על ידי ה.צ או בנו, א.צ, ובנוכחות אנשים נוספים – נטען כי נאשם 13 עזב את ביתו של ה.צ (להלן: סעיף 14 לאישום הרביעי).

לפי האישום הרביעי, המטען המתוקן הונח על גג הצ'ינג' על ידי העורר וואזנה, בסיועו של ש.כ ועל דעת הנאשם 1 – במועד שאיננו ידוע למאשימה עובר לתאריך 11.12.2003.

10. לפי סעיף 16 לאישום הרביעי, במהלך מספר ימים עובר לתאריך 11.12.2003 קיימו ש.כ, וזאנה, העורר ונאשמים 13-14 תצפיות לעבר הצ'ינג' בהמתנה להגעתו של רוזנשטיין, כדי להמיתו על ידי הפעלת המטען המתוקן. עוד על פי האישום הרביעי, בתאריך 11.12.2003 בשעה 12:30, או בסמוך, לכך הגיע רוזנשטיין לצ'ינג' כשהוא מלווה במאבטחיו, כאשר באותה העת נטען כי הנאשם 13 תיצפת לעבר הצ'ינג', בעוד שוואזנה שהה בקרבת מקום כשהשלט למטען המתוקן בידיו. על פי הנטען בסעיף 16.ד. לאישום הרביעי, עם יציאתו של רוזנשטיין מהצ'ינג' הודיע על כך הנאשם 13 לוואזנה, והאחרון לחץ על השלט – והפעיל את המטען המתוקן (אירוע זה יכונה להלן: סעיף 16 לאישום הרביעי).

על פי האישום הרביעי, כתוצאה מהפעלת המטען המתוקן, אירע פיצוץ רב עוצמה בצ'ינג', שגרם למותם של: נפתלי מגד ז"ל, רחמים צרויה ז"ל ומשה מזרחי ז"ל, וכן לפציעתם של 51 אזרחים נוספים, בהם רוזנשטיין, מאבטחיו, ועוברי אורח.

11. בגין האמור באישום הרביעי יוחסו לעורר עבירות של: רצח (לפי סעיף 300(א)(2) + 20(ג)(2) לחוק העונשין-התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (שלוש עבירות); חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה (עבירה לפי סעיף 329(א)(3) לחוק העונשין, יחד עם סעיף 3 לחוק) (שלוש עבירות); פציעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה (עבירה לפי סעיף 334 + 335(א)(2) לחוק העונשין, יחד עם סעיף 3 לחוק) (ריבוי עבירות); גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה (עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין יחד עם סעיף 3 לחוק) (ריבוי עבירות), וקשירת קשר לביצוע פשע במסגרת ארגון פשיעה (עבירה לפי סעיף 449(א) לחוק העונשין יחד עם סעיף 3 לחוק)).

רקע והליכים קודמים

12. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר לבית המשפט המחוזי הנכבד – המשיבה הגישה בקשה למעצרו של העורר עד

לתום ההליכים המתנהלים נגדו. בבקשה נטען כי נגד העורר קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לו. כמו כן נטען כי קיימת בעניינו של העורר עילת מעצר המלמדת על מסוכנות, נוכח התמונה המצטיירת מכתב האישום ומחומר הראיות, בדבר התנהלות עבריינית מאורגנת ואלימה כחלק מדפוס פעולה קבוע – וכי מסוכנות זו מתעצמת נוכח עברו הפלילי של העורר. כן נטען כי קיים יסוד סביר לחשש כי שחרורו של העורר יביא לשיבוש מהלכי משפט, או להתחמקות מהליכי שפיטה. אשר על כן, המשיבה סברה כי לא ניתן להסתפק בחלופת מעצר כלשהי בעניינו של העורר.

13. בתאריך 12.07.2016, בית המשפט המחוזי הנכבד (כב' השופט ב' שגיא) הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בפתח ההחלטה – בית המשפט המחוזי הנכבד ציין כי עיון בכתב האישום מלמד כי המשיבה מתארת את מעורבותו של העורר בחמישה אירועי משנה הקשורים להנחת המטענים:

הראשון – השתתפות במפגש תכנון בביתו של עד המדינה ה.צ;

השני – השתתפותו של העורר ביחד עם עד המדינה ש.כ וזאנה בהנחת המטען הראשון (והתקול) על גג הצ'ינג';

השלישי – השתתפותו של העורר בצוותא יחד עם עד המדינה ש.כ בסילוק המטען התקול;

הרביעי – השתתפותו של העורר בצוותא יחד עם עד המדינה ש.כ וזאנה בהנחת המטען השני (שהתפוצץ בסופו של יום) על גג הצ'ינג'.

והחמישי – השתתפות בתצפיות שבוצעו לעבר הצ'ינג' כדי שניתן יהיה לדעת את מועד הגעתו של רזנשטיין ולהפעיל את המטען.

במסגרת החלטה זו נקבע, כי קיימות ראיות לכאורה בדבר מעורבותו של העורר ביחס לרכיבים השני, השלישי והרביעי, שכן "שם קיימת עדות ישירה של עד המדינה ש.כ, ממנה ניתן ללמוד על מעורבותו של המשיב בהנחת שני המטענים".

אשר להשתתפות במפגש התכנון שברכיב הראשון, נקבע כי אין בראיות שהוצגו ביחס לרכיב הראשון כדי ללמד על קיומן של ראיות לכאורה בעוצמה הנדרשת לשלב זה של ההליך.

באשר לרכיב החמישי, נקבע כי מדובר ברכיב, אשר עוצמת הראיות בעניינו תתברר במסגרת ההליך העיקרי.

נוכח האמור לעיל, ובשים לב לעבירות המיוחסות לעורר ולאור נסיבות הביצוע הנטען של עבירות אלו (שנמצא כי יש לגביהן, או מרביתן ראיות לכאורה), וכן בהתחשב בעברו הפלילי של העורר – בית המשפט המחוזי הנכבד הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המתנהלים נגדו.

החלטה זו היא מושא הערר שבפני.

14. למען השלמת התמונה, יצוין כבר עתה, כי לעורר הרשעות קודמות, בין השנים 1999 ועד 2015, בעבירות רכוש, אלימות, הפרת הוראה חוקית, סחיטה ועוד, בגין ריצה עונשי מאסר בפועל. באוקטובר 2015 נידון העורר ל-15 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו, אשר הסתיימו לפני כחודשיים ומחצה, כך שהעורר עצור למעשה מאחורי "סורח וברח" בגין העבירות, מושא כתב האישום הנוכחי – כחודשיים (אם כי להלכה חודשים אחדים מעבר ל-9 חודשים).

נימוקי הערר

15. לטענת העורר, בית המשפט המחוזי הנכבד שגה עת שקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית כנגדו, ולמצער היה עליו לקבוע כי קיימת חולשה בעוצמת הראיות. עוד נטען בהקשר זה כי הראיות לכאורה אותן קיבל בית המשפט המחוזי הנכבד כראיות סיוע לעדותו של עד המדינה ש.כ. – אינן ממלאות אחר דרישת הסיוע הנדרשת גם ברמה הלכאורית.

העורר טוען עוד כי עיון בראיות התביעה מלמד כי גרסת עד המדינה ש.כ. גובשה ופותחה על-ידי החוקר יוניחג'ג', אשר שטח, לשיטתו של העורר, את פרטיה באוזני עד המדינה ש.כ., וכן איים עליו והפחידו – עד שלבסוף עד המדינה ש.כ. חזר על דבריו של יוני חג'ג'.

העורר טוען בנוסף כי עד המדינה ש.כ. מסר גרסה שקרית ומופרכת, אך גם בהתייחס לדבריו מצטיירת מעורבות שולית בלבד של העורר לפיה לכל היותר הוא התלווה לשתי נסיעות של עד המדינה ש.כ. וזאנה, ותיאורים אלו עולים למירב לכדי סיוע בעבירות המיוחסות לו, שחל עליו דין התיישנות.

העורר מלין בנוסף על כך שבית המשפט המחוזי הנכבד כלל לא בחן את האפשרות לשחררו לחלופה, וזאת גם אם השחרור יהיה למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני.

התפתחות רלבנטית נוספת

16. ביני לביני, לבקשת המדינה, ובהסכמת באי-כוח העורר, הוארך מעצרו של העורר, בפעם השלישית מעבר לתשעה חודשים, ב-45 ימים נוספים, שנמנים החל מתאריך 12.7.2016, או עד למתן פסק דין בעניינו ב-תפ"ח 24984-07-15 בבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, לפי המוקדם מביניהם (החלטה בבש"פ 5340/16 מתאריך 07.07.2016, מפי חברי, השופט מ' מזוז). בהמשך, הוארך מעצרו של בשמונה עשר ימים נוספים, שנמנים החל מתאריך 26.8.2016 ועד לתאריך 12.9.2016. כן הוחלט, כי דיון בבקשה להארכת המעצר הרביעית יתקיים בתאריך 05.09.2016 (החלטה בבש"פ 6446/16 מתאריך 22.08.2016, מפי חברי, השופט נ' הנדל).

הדיון בערר

17. בדיון שנערך בפני בתאריך 31.08.2016 – באי-כוח העורר חזרו על טענותיהם בערר שנזכרו לעיל, תוך שהם מדגישים כי יש בסתירות שקיימות, לשיטתם, בעדותו של עד המדינה ש.כ כדי להשפיע על משקל עדותו, וכפועל יוצא מכך על עוצמתן של הראיות לכאורה כנגד העורר.

18. בא-כוח המדינה טען מנגד כי אין לקבל את הערר. לגישתו, מדובר בפרשה חמורה ביותר, והמעשים המיוחסים לעורר בגדרה הם מהקשים בספר החוקים. כן נטען, כי מסוכנותו של העורר, המתעצמת נוכח עברו הפלילי היא רבה, עד כי לא ניתן לאיין אותה באמצעות חלופה כלשהי. מעבר לכך לטענת בא-כוח המשיבה – לא נפל כל פגם בהחלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד נוכח התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת בעניינו של העורר.

דיון והכרעה

19. לאחר העיון בערר ובחומר שצורף אליו, שמיעת טענות באי-כוח הצדדים, ובחינת חומר הראיות לכאורה שהוגש לי – הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. עתה יובאו בקצרה טעמי לקביעתי זו.

20. החלטה על מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המתנהלים נגדו תלויה, כידוע, בקיומם של מספר תנאים מצטברים:

ראשית, יש לבחון את קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו הנטענת של העורר. במסגרת בחינת התשתית הראייתית הלכאורית, על בית המשפט לבחון אם בידי המאשימה מצויות ראיות גולמיות, אשר יש בכוחן להצביע לכאורה על סיכוי סביר להרשעה (ראו: בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147-148 (1996)). יוטעם כי בשלב זה, בית המשפט אינו נדרש למשקלן של הראיות, או למהימנותם של עדים, אלא מותר שאלות אלה להכרעת בית המשפט בהליך העיקרי (ראו: בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (19.12.2013); בש"פ 635/13 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (25.2.2013)).

שנית, יש לבחון האם, בנסיבות העניין, קמה עילת מעצר.

שלישית, ככל שהתשובה לשתי השאלות הראשונות היא חיובית – על בית המשפט לבחון האם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה שפגיעתה בחירות הנאשם היא פחותה, כאשר במסגרת זו ניתן לבדוק גם את האפשרות להורות על מעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני (ראו: סעיפים 21-22, ו-22א-22ג לחוק המעצרים); בש"פ 3545/15 מדינת ישראל נ' חיים (08.06.2015); בש"פ 8155/15 קלר נ' מדינת ישראל (09.12.2015); בש"פ 4256/16 חסין נ' מדינת ישראל (20.7.2016); בש"פ 6074/16 דומראני נ' מדינת ישראל (22.08.2016)).

אעבור, איפוא, עתה לבירור הדברים – מן הכלל אל הפרט.

21. בית המשפט המחוזי הנכבד בחן את הראיות הקיימות בתיק, והיה גם ער לקשיים מסוימים העולים מראיות אלו, והחוסרים בהן. כפי שצוין לעיל, על אף חולשה ראייתית באשר לאירועים מסוימים שתוארו – בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי קיימות ראיות לכאורה להאשמת העורר בכל הנוגע למעורבותו של העורר בהנחת המטען הראשון, איסופו של מטען זה לאחר שהתברר שהוא תקול, והנחת המטען המתוקן שהתפוצץ.

22. לאחר שעיינתי באוסף הראיות שהוגשו ושמעתי את טענות באי-כוח הצדדים בהקשר זה – הגעתי לכלל מסקנה כי לא נפלה שגגה במסקנתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, שקבע כי קיימות ראיות לכאורה למרבית העבירות המיוחסות לעורר באישום הרביעי – ברמה הנדרשת בשלב ההחלטה על מעצר עד לתום ההליכים, כפי שאפרט להלן:

(א) בהודעה מתאריך 30.6.2015 (דיסק G-15-3381) עד המדינה ש.כ. ציין כי העורר, וזאנה והוא – הבינו שיש להטמין את המטען בציינג', וזאנה הציע כי יעשו זאת באמצעות המשאית שהיתה בזמנו ברשותו עד המדינה ש.כ.

"שלחתי את ג' שיביא את המטען ממנו... אני זוכר שהוא הביא את המטען לאשדוד.. היה לנו משאית שם. אני וש' ו... עופר (הוא העורר – ח"מ) שצריך לשים את המטען שמה" (שם, בעמ' 49, שורות 1-16 לחקירה) (יתר השמות שנזכרו מופיעים כאן רק בציון האות הראשונה של שמם – ח"מ).

(ב) עד המדינה ש.כ. עוד ציין כי העורר וזאנה נסעו במשאית מאשדוד לתל אביב כאשר הוא נסע אחריהם. עם הגיעם לציינג', וזאנה נצמד עם המשאית לגגון המקום והניח עליו את מטען החבלה, וכל משתקף תיאור הדברים בהודעה:

"ואני זוכר שנסענו מאשדוד, וש' נהג על המשאית, ועופר (הוא העורר – ח"מ) היה לידו... ש' ועופר (הוא העורר – ח"מ) על המשאית... ש' נוהג ועופר (הוא העורר – ח"מ) לידו... אני נסעתי אחריהם... אנחנו מגיעים לשם, עולה על המדרכה... המשאית לא עולה על... מדליק את האוטו ועולה על המדרכה... את האוטו לכיוון הציינג' ואז (מילה לא ברורה – ב.ש) עולה פותח שם את ה... מה שהיה מעל ה... גגון. מניח את המטען שם" (שם, בעמ' 50, שורות 23-39, עמ' 51 שורות 1-4) (יתר השמות שנזכרו מופיעים כאן רק בציון האות הראשונה של שמם – ח"מ).

(ג) עד המדינה ש.כ. ציין בהמשך כי מאחר והיתה תקלה במטען, הוא לקח את המטען (הראשון התקול) ביחד עם העורר וזאנה לביתו של עד המדינה ה.צ. כדי שיתקנו. לאחר שהמטען המתוקן הועבר אליהם – השלושה לקחו את המטען המתוקן לציינג', העורר העלה את וזאנה על המשאית, והלה הטמין את מטען החבלה בגגון של המקום (ראו: הודעה מתאריך 30.6.2015, בעמ' 52-54; הודעה מתאריך 01.07.2015, בעמ' 9).

23. מן המקובץ עולה, איפוא, כי עדותו של עד המדינה ש.כ. מפלילה באופן ישיר את העורר בהנחת המטען (הראשון התקול), איסופו של מטען זה לאחר שהתברר כי הוא תקול, והנחה (או שותפות להנחה) של המטען המתוקן שהתפוצץ, בסופו של יום, וגרם

למותם של שלושה אזרחים ולפציעתם של רבים אחרים.

24. זאת ועוד – אחרת: הנני מסכים עם קביעתו של בית המשפט המחוזי הנכבד, לפיה הכחשתו הגורפת של העורר בדבר היכרותו את המעורבים השונים בפרשה (הכחשה, אשר נסתרה לאחר מכן בראיות) – מהווה, בנסיבות העניין, ראיית סיוע בעלת העוצמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, ויפים לעניין זה הדברים שנקבעו ב-בש"פ 6206/05 נאצר נ' מדינת ישראל, בפיסקה 16 (21.8.2005), לפיהם:

"הסיוע לצורך שלב המעצר אינו חייב להגיע לרמה של הסיוע הנדרש לצורך הרשעה, שכן הבדיקה היא לכאורית בלבד"

25. יתר על כן: עבירת הרצח המיוחסת לעורר מצביעה על מסוכנותו, ומקימה עילת מסוכנות סטטוטורית (ראו: סעיפים 21(א)(1)(ב) ו-21(א)(1)(ג) לחוק המעצרים). לכך יש להוסיף, כיבהתאם להוראת סעיף 22(ב) לחוק המעצרים ולהפניותיו – האשמה בעבירות של רצח איננה מצדיקה ככלל, בהיעדר טעמים מיוחדים שיירשמו, הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה, או לנסיבותיו המיוחדות של הנאשם – מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני (ראו: סעיף 22(ב)(1) לחוק המעצרים; בש"פ 9276/08 מדינת ישראל נ' ירקוני (12.11.2008); בש"פ 9073/08 מדינת ישראל נ' מטר (20.11.2008); בש"פ 194/10 חמודה נ' מדינת ישראל (27.01.2010); בש"פ 2081/10 מדינת ישראל נ' פלוני (29.03.2010); בש"פ 5285/15 מדינת ישראל נ' פלוני (10.08.2015); בש"פ 589/16 מדינת ישראל נ' ניאזוב (26.01.2016); בש"פ 2780/16 קריספיל נ' מדינת ישראל (14.04.2016); בש"פ 3530/16 אזברגה נ' מדינת ישראל (16.05.2016)).

בנסיבות המקרה שלפני, שוכנעתי כי מסוכנותו של העורר, כפי שהיא משתקפת מכתב האישום שמייחס לו עבירות רצח (וברקע עבירות נוספות) ומעברו הפלילי – הינה גבוהה, כך שאין, בעת הזו, חלופה, שיכולה להפיג אותה ואף מעצר בתנאי איזוק אלקטרוני לא יוכל לסכון.

26. סוף דבר: אין המקרה הנדון נמנה על המקרים החריגים המצדיקים שחרור לחלופה בעבירות רצח, ואף לא מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות מעצר בפיקוח אלקטרוני, במובן הוראת סעיף 22(ב) לחוק המעצרים.

27. נוכח כל האמור לעיל – הערר נדחה.

ניתנה היום, א' באלול התשע"ו (4.9.2016).

ש ו פ ט